

TKP MERKEZ KOMİTESİ PLENUM BELGELERİ

Nisan 1983

TÜSTAV

- TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu
Yoldaşın Okuduğu Politik Büro Raporu
- H.Erdal'ın Partiden Atılması ile İlgili Karar
- Barış ve Ulusal Demokrasi için Eylem Programı

AÇIKLAMA

TKP MK Plenumu yapıldı.

Plenum,TKP Merkez Komitesi Politik Bürosunun Raporunu görüş-tü ve gerek uluslararası,gerekse ülkedeki politik gelişmelerin ışığında Partinin önünde duran yeni görevleri saptadı.

Plenum,İ.Bilen yoldaşın, TKP MK Politik Bürosu adına yaptır-gı öneri üstüne Haydar Kutlu yoldaşı MK Genel Sekreterliğine oybirliği ile seçti. Merkez Komitesi, İ.Bilen yoldaşı da Parti Genel Başkanlığı görevine oybirliği ile getirdi.

Plenum, uluslararası gelişmelerden, özellikle ABD emperyalist harpçi çevrelerinin yumuşamayı baltalama ve silahlanma politi-kasından ülkemizdeki tüm barış güçlerinin duyduğu derin kaygıyı dile getirdi.Şimdi, ABD yönetiminin saldırgan politikasını zemelemek, dünya barışını savunmak görevi, tüm halkların ve halkı-mızın en önemli sorunudur. Sovyetler Birliğinin ve öteki sosya-list ülkelerin yaptıkları barış önerileri ülkemizin çıkarlarıyla tam bir uyum içindedir.

Plenum ülkemizin bugün de her alanda bir bunalım içinde ol-duğunu belirtti.12 Eylül 1980 devirmesiyle erke gelen general-lerin şimdiki sözde "demokrasiye geçiş" manevralarını açığa vur-du.Gerçekte onlar parlamenter görünümlü militarist-polis rejimi kuruyorlar. Plenum cuntanın her alandaki politikasıyla, işkence ve yoğun baskılarla her geçen gün daha geniş politik güçleri karşısına aldığını saptadı. Bu durum, ülkemizde barış ve özgür-lük isteyen tüm güçlerin önüne, -eğer onlar birleşirlerse- ama-clarına ulaşmak için tarihsel olanaklar açıyor.

Plenum, "Barış ve Ulusal Demokrasi İçin" başlığını taşıyan eylem programını tartıştı ve onayladı. TKP bugünkü evre de barı-şı savunmak,Türkiye'yi bir atom savaşından kurtarmak, ülkemizi ABD emperyalizminin jandarması yapma planlarını boşa çıkarmak, gerici askersel rejime son vermek ve ulusal bir demokrasi kur-mak için,en geniş ulusal demokratik güçlerin işbirliğini gerçek-leştirmeyi en ivedi görev sayıyor.

Plenum,tüm bu görevlerin yerine getirilmesinde, partiyi her alanda güçlendirme görevini çözümleyici temel görev olarak sap-tadı.

MK Plenumu, H.Erdal'ın Partiye karşı işlediği suçları ince-ledi. Ve oybirliğiyle bu kimsenin parti düşmanı bir provokatör olduğu sonucuna vardı. Plenum, H.Erdal'ı partiden çıkarma kara-rını onayladı. Ve onun bir süre önce yayınladığı broşürleri an-ti-komünist propagandaya ve polise malzeme sağlayan, partiye karşı yfneltilmiş yalanlar ve bayağı karalamalar olarak suçladı.

MK Plenumu, MK Üyesi Deniz yoldaşın cuntanın cellatlarınca işkenceyle öldürüldüğünü ve gizlice gömüldüğünü kamuoyuna açık-ladı. Bu alçakça cinayetin sorumlusu cuntadır. Plenum, tüm parti örgütlerini, tüm üyeleri Deniz yoldaşın anısı önünde eğilmeye ve onun uğrunda canını verdiği yolda ülkeleri gerçekleştirmek i-çin savaşımı daha da güçlendirmeye çağırdı.

TKP MK Genel Sekreteri

Haydar Kutlu yoldaşın

Merkez Komitesi Plenumunda okuduğu

POLİTİK BÜRO RAPORU

ULUSLARARASI DURUM

Yoldaşlar,

Geçtiğimiz bir yıl içinde uluslararası durumdaki gerginlikler daha da arttı. Ne ki barışı korumanın olanakları da arttı, bu yolda ilerlemeler sağlandı. Yığınların savaş tehlikesini kavramalarını ve bunu önlemenin olanaklarını görebilmelerini sağlamak için, gelişmeleri bu diyalektik bağ içinde ele almak gerekiyor.

Uluslararası ortamdaki gerginliği, ABD emperyalizminin silahlanma ve çatışma politikası yaratıyor. ABD yönetiminin amacı, dünya çapındaki toplumsal ilerleme sürecini geri döndürmektir. Dünya çapında, bölgelerde, ülkelerde emperyalizm yararına bir değişiklik sağlamaktır. O, bu amaçla askersel güce dayanarak uluslararası alana egemen olmak ve halklara kendi isteklerini dayatmak istiyor. Geçen dönem içinde onun bu tutumunda değişen bir şey olmadı:

- Askersel alanda, ABD, askersel-stratejik üstünlük elde etmek için silahlanmayı alabildiğine artırıyor. Onun nükleer üstünlük elde etme çabaları, savaş hazırlığından başka bir şey değildir.
- ABD yönetimi bu yıl içinde Batı Avrupa'ya yeni orta menzilli nükleer roketler yerleştirme amacından vazgeçmiyor. Pershing ve Cruise missile adlı bu roketlerin rampaları hazırlanmaya başlanmıştır. Orta Doğu'ya yönelik "erken müdahale birlikleri" için yeni bir Amerikan Merkez Komutanlığı (CENTCOM) oluşturuldu ve kuvvetler için çeşitli ülkelerde üsler hazırlanıyor.
- ABD çevreleri NATO'nun etkinlik alanının dünya çapında ve özellikle Orta Doğu'ya yönelik olarak genişletilmesi için çabaları artırıyorlar.
- ABD yönetimi ve NATO'daki bağlaşıkları çok tehlikeli bir biçimde, dünya'nın çeşitli köşelerinde, Orta Doğu'da, Güneydoğu Asya'da, Güney Afrika'da, Orta Amerika'da ve Karaippler'de çatışma ve savaş odaklarını körükleyor, genişletiyorlar.
- Reagan yönetimi kapitalist dünyadaki ekonomik konumlarını kullanarak sosyalist ülkelerle ekonomik ilişkileri sabote edici önlemler almayı sürdürüyor.
- Tüm bunların yanısıra Cenevre ve Viyana'da süren silahsızlanma görüşmeleri, sözde "sıfır çözüm" önerisinde açıkça görüldüğü gibi, ABD ve öteki NATO üyeleri tarafından zaman kazanmak ve silahlanma çizgisini haklı göstermek amacıyla sürüncemede bırakılıyor, çıkmazlara sürükleniyor.

ABD yönetimi sınırlı bir nükleer savaşın yapılabilir ve uzun süreli bir nükleer savaş kazanmanın olanaklı olduğu yolunda görüşler yayarak, Varşova ve NATO, SSCB ve ABD arasındaki askersel güç dengesine ilişkin verileri çarpıtarak, "Sovyet askersel üstünlüğü" ve "Sovyet tehdidi" yalanlarını ya-

arak, sosyalist ülkelerin önerilerini unutturmaya yada çarpıtmaya çalışarak, kapitalist ülkeler kamuoyunu savaşa hazırlamak istiyor. "Papa'ya suikast olayı" çevresinde yürütülen kanıtsız kampanyada en kaba örneği görülen psikolojik savaş sosyalist ülkelere karşı kin ve nefret duyguları aşılayarak, bu savaş hazırlıklarına yardımcı olmayı amaçlıyor.

- Reagan yönetimi, sosyalist ülkelere ve dünyadaki tüm barış ve ilerleme güçlerine karşı bir "Haçlı Seferi" açtığını ilan etti. O, ülkelerin iç işlerine karışmayı, ülkeler arası düşmanlıkları kızıştırmayı amaçlıyor, uluslararası gerginliği artırıyor.

Yoldaşlar,

Ne var ki, son bir yıl içindeki gelişmeler ABD emperyalizminin amaçlarının ne denli gerçekleşemez olduğunu bir kez daha gösterdi.

Dört bir kıtadaki birçok ülkede derin sosyal-ekonomik dönüşümler süreci geçtiğimiz yıl içinde de ilerlemiştir. Sosyalist ülkeler, kimi sorunların varlığına karşın, her alandaki gelişme ve güçlenmelerini sürdürüyorlar. Bilimsel dünya görüşümüzün kurucusu Karl Marks'ın ölümünden yüzyıl sonra, onun öngördüğü sosyalizm ve komünizm, bugün canlı ve sürekli gelişen bir gerçekliktir. Örneğin emperyalizmin tüm engelleme çabalarına karşın, Sovyet emekçilerinin büyük bir özveriyle gerçekleştirdikleri ve Türk burjuva basınında bile, "Dünyanın Sekizinci Harikası" olarak adlandırılan doğal gaz boru hattı, sosyalist sistemin üstünlüğünün yeni bir anıtı oluyor. Sosyalist Polonya'da durumun normalleşmesi yönünde gelişmeler sağlanıyor. Emperyalizm Polonya'ya ulaşın amaçlarına ulaşamıyor.

Emperyalizmin saldırganlığının artmasına karşın, ulusal kurtuluş hareketinin kazandığı ivme durdurulmuyor. Geçtiğimiz yaz aylarında İsrail yönetiminin Lübnan'a karşı yürüttüğü barbarca saldırı, ABD emperyalizminin Arap petrolünü yeniden tam denetimi altına alma ve bölgeyi Sovyetler Birliği'ne ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı bir sıçrama tahtasına çevirme planlarıyla sıkı sıkıya bağlıdır. Ne ki, FKÖ savaşçıların ve Lübnanlı yurtseverlerin kahramanca direnişi, sosyalist ülkelerin dayanışması ve dünya kamuoyunun derin tepkisi karşısında, siyonistler ve onların Okyanus ötesindeki destekçileri asıl amaçlarına ulaşamadılar. Tüm dünyada politik ve moral bakımdan yalıtılan İsrail saldırganları oldu. Filistin halkının, kendi bağımsız devletini kurma da içinde, tüm haklarını dikkate almadan Orta Doğu sorununa adil ve geniş kapsamlı, geçerli bir çözüm bulmanın olanaksız olduğu bir kere daha görüldü. ABD emperyalizminin tüm saldırılarına karşın, El Salvador'da, kurtuluş kuvvetleri her gün yeni başarılar kazanıyorlar. Nikaragua devrimi kazanımlarını korumayı başarıyor. Bolivya'da halk güçleri önemli başarılar elde etti.

1980 ve 1981 yıllarında tüm gelişmiş kapitalist ülkelerin ardarda girdikleri devresel bunalım sürüyor. Bu, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana kapitalist dünyanın karşılaştığı en derin ve en uzun süreli bunalım oldu. Keynes'çilikten sonra, Friedmann'cılığın da bunalımı düzenleme yöntemleri iflas etti.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde işsiz sayısı 30 milyonu aştı. İflas eden şirketlerin ve bankaların sayısı 1930'lardan bu yana görülmedik boyutlara ulaştı. Artan silahlanma harcamaları bunalımı daha da derinleştiriyor. Kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ve öteki emekçiler silahlanma harcamalarının azaltılması ve sosyal harcamaların artırılması için savaşımını yükseltiyorlar. Gelişmiş kapitalist ülkelerde yalnız ekonomik ve sosyal istikrarsızlıklar değil, politik istikrarsızlıklar da artıyor. Geçtiğimiz dönemde yapılan seçimlerde kimi ülkelerde sol güçler önemli kazanımlar elde ettiler.

Yoldaşlar,

İşte tüm bu koşullar altında, kapitalizmin en saldırgan kesimleri, kapitalizmin genel bunalımının böylesine keskinleşmesi karşısında, çıkış yolunu, sosyalist ülkeler karşısında askersel üstünlük elde etmede görüyorlar, bu amaçla gerginlikleri ve silahlanmayı tırmandırıyorlar. Bu durum nükleer bir savaş tehlikesini son derece artırıyor.

SBKP MK Genel Sekreteri Y.V. Andropov yoldaşın belirttiği gibi, "yeni bir savaş kundaklamak isteyenlerin elini kolunu bağlamak" gerekiyor. Bugün bundan daha önemli bir görev yoktur. Tüm halkların yaşam çıkarları bunu gerektiriyor.

Son Plenum toplantımızdan bu yana geçen süre içinde, yurtda ve dünyada sağduyu sahibi her insan, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist ülkelerin dünya barışını korumak için ne denli ardıcıl ve kararlı bir politika yürüttüklerini, bu amaçla nasıl tüm olanaklarını seferber ettiklerini birçok kez görme olanağına sahip oldu. Sovyetler Birliği yönetimi, geçtiğimiz Haziran ayında kendisinin hiçbir zaman ilk olarak nükleer silahlara başvurmayacağını Birleşmiş Milletlerde açıklayarak ne denli büyük bir sorumluluk içinde davrandığını kanıtladı.

Varşova anlaşması üyesi ülkelerin 5 Ocak 1983 günlü Prag Deklarasyonu geniş yankı uyandırdı. Sosyalist ülkelerin ortak önerileri öylesine yapıcı ve somut bir nitelik taşıyor ki, bunun dünya halklarında uyandırdığı çok olumlu yankılar karşısında, NATO ülkeleri, ilk kez, bu önerileri hemen reddedemeyip, incelemek gerektiğini açıklamak zorunda kaldılar.

Varşova anlaşması üyesi ülkeler, 5 Ocak günlü önerileriyle, barışı koruma ve yumuşamayı geliştirme yolunda somut bir program ortaya koydular. Bu öneriler, ayrıntılı bir nükleer silahsızlanma, konvansiyonel silahların azaltılması, başka ülkelerin topraklarındaki üslerin, silahlı kuvvetlerin ve silahlanma harcamalarının azaltılması, denizlerin güvenliği, Akdeniz'in ve Balkanların nükleer silahlardan arındırılması, bir Avrupa silahsızlanma konferansının toplanması, dünyanın çeşitli köşelerindeki gerginlik ve savaş ocaklarının barışçı görüşmeler yoluyla kaldırılması, askersel paktların etkinlik alanının genişletilmesinin önlenmesi, uluslararası yeni bir ekonomik düzen kurulması, Birleşmiş Milletler Örgütü'nün etkinliğinin artırılması, vb., gibi, tüm dünya halklarının yaşamsal çıkarlarını ilgilendiren temel konularda somut yapıcı önlemler getiriyor.

En önemlisi, sosyalist ülkeler, savaş tehlikesini önlemek ve ülkeler arasında bir güven ortamının doğmasını sağlamak amacıyla, Varşova anlaşması üyesi

ülkelerle NATO üyesi ülkeler arasında bir "karşılıklı askersel güce başvurmama ve barışçıl ilişkileri sürdürme" anlaşması imzalanmasını önerdiler. Önerilen anlaşma, aynı zamanda NATO üyesi olmayan ülkelerin imzasına da açıktır. Bu öneriler, dünyanın neresinde olursa olsun, her iki paktın üyesi ülkelere bağlı silahlı kuvvetlerin ve sivil personelin hiçbir zaman birbirlerine karşı gerek nükleer gerekse konvansiyonel askersel güce başvurmamaya söz vermesini içeriyor. Böylece bu öneriler tek tek tüm ülkelerin güvenliğini dikkate alıyor. Sosyalist ülkeler, alınacak silahsızlanma önlemlerinin her aşamada karşılıklı denetime açık olmasını öneriyorlar.

Sosyalist ülkeler, gerek Prag Deklarasyonunda, gerekse daha önce birçok kez, Avrupa'daki orta menzilli roketlerin dondurulması, azaltılması ve giderek sıfırlanmasını önerdiler. Onların öne sürdükleri tek koşul, her aşamada tüm tarafların eşitliği ve eşit güvenlik ilkesine uyulmasıdır. Sosyalist ülkeler, kapitalist ülkelere gelecek yapıcı önerileri görüşüp tartışmaya da hazır olduklarını açıklıyorlar. İsveç hükümetinin, Avrupa'nın ortasının boydan boya nükleer taktik silahlardan arındırılması önerisine verdikleri olumlu yanıt bunun kanıtıdır.

Sosyalist ülkelerin yanısıra günümüzde uluslararası alanda önemli bir politik güç oluşturan Bağılantısız Ülkeler Hareketi de, savaş mı barış mı sorusunda, barıştan ve silahsızlanmadan yana tutum alıyor. Bağılantısız ülkeler, Delhi'deki son doruk toplantısında kabul edilen "çağrı"larında, dünya barışının korunması için elden gelen çabanın gösterilmesini istiyorlar.

Geçtiğimiz dönem içinde kapitalist ülkelerdeki yığınsal barış hareketi büyük bir ivme kazandı. ABD'de bile çok farklı politik görüşlere sahip milyonlarca insan, nükleer silahların dondurulması ve silahsızlanma görüşmelerinin sonuçlandırılması için Reagan yönetimine karşı savaşımlı yükseltiyorlar.

Sosyal demokrat hareket içinde barıştan yana aktif bir tutum alan partilerin sayısı artıyor. NATO üyesi kimi ülkelerin yönetici çevrelerinde ABD yönetiminin dayatmalarına karşı tepkiler ortaya çıkıyor. ABD'de Kennedy, Mac Namara, Warnke ve Kennan gibi önde gelen politikacılar, Reagan'ın silahlanma ve gerginlik politikasına karşı çıkıyorlar. Reagan'ın silahlanma bütçesi, Amerikan Temsilciler Meclisinde reddediliyor.

Tüm bunlar, sosyalist ülkelerin Prag Deklarasyonunda da vurgulandığı gibi, barışın güçlerinin savaşçılardan daha güçlü olduğunu açıkça gösteriyor.

Ne ki, savaşı önlemek için çabaları daha da artırmak, barışı korumanın vazgeçilmez ön koşulu olmaya devam ediyor. NATO'nun, bu yılın içinde Batı Avrupa'ya yeni roketler yerleştirmesini önlemek, tüm dünyada barış güçlerinin önündeki en önemli hedeftir. Bu roketlerin yerleştirilmesini önleme savaşımının sonucu, yalnız Avrupa'daki değil, tüm dünyadaki gelişmelerin perspektifini belirleyecektir. Eğer bu roketler yerleştirilirse, karşılıklı güven daha da azalacak, uluslararası durum daha da kötüleşecek ve yeni bir nükleer silahlanma turu başlayacaktır. Bu ise nükleer bir savaş tehlikesini daha da artıracaktır.

TÜRKİYE VE BARİS SAVASIMI

Yoldaşlar,

Açıktır ki, bugünkü koşullarda Türkiye olası bir nükleer savaşın dışında kalamaz. Cunta yönetimi 1979 sonunda Demirel hükümetinin katılımıyla alınan, NATO'nun Batı Avrupa'ya yeni Amerikan nükleer roketleri yerleştirilmesi kararını onaylıyor. Evren, geçtiğimiz haftalarda Amerikan "Washington Times" gazetesine verdiği bir demeçte, NATO üyesi Batı Avrupa ülkeleri hükümetlerinin bu roketlere karşı direnmemesi gerektiğini savundu.

Evren aynı demecinde, Türkiye'nin Sovyetler Birliği ile uzun bir sınırı olduğunu belirterek, Amerikan Pershing roketlerinin Türkiye'ye yerleştirilmesinden kaygı duyuyor izlenimini yarattı. Ama Evren açık konuşmuyor. Bilindiği gibi, Pentagon söz konusu roketlerden Türkiye'ye de yerleştirmek istiyor. Bunu ilk kez partimizin MK organı Atılım, Şubat 1982 sayısında halkımıza duyurdu. Böylesi planların varlığı, geçtiğimiz Şubat ayında Amerikan "Washington Post" gazetesinde çıkan bir haberle doğrulandı.

Eğer tüm barış güçlerinin ortak savaşımıyla, Amerikan roketlerinin Batı Avrupa'ya yerleştirilmesi önlenbilirse, o zaman, Evren, "getirin, biz razıyız" bile dese, bu roketleri Türkiye'ye yerleştirmek hiç de kolay olmayacaktır. Biliniyor ki, ABD planları söz konusu roketleri Türkiye'ye, Batı Avrupa'dan sonra yerleştirmek üzerine kurulmuştur. Eğer Batı Avrupa'ya roketler yerleştirilirse, başlayacak yeni bir silahlanma yarışında askersel üstünlük peşinde koşan Pentagon, Türkiye'ye de bu roketlerden yerleştirmek isteyecektir.

Sovyet yöneticileri bir çok kez ve hiçbir yanlış anlamaya olanak vermeyecek biçimde, ABD'nin askersel bir üstünlük elde etmesine izin vermeyeceklerini açıkladılar.

Öte yandan ABD'nin Ankara Büyükelçisi Hupe, 30 Aralık 1982 günlü "Hürriyet" gazetesinde yer alan ve şimdiye kadar hiç kimse tarafından yalanlanmayan demecinde, Türkiye ile 1981'de yapılan anlaşmaların, NATO'ya, Türkiye'ye de nükleer roketler yerleştirme olanağı verdiğini açıklamıştı.

Tüm bunların ışığında, Evren'in, Amerikan roketlerinin Batı Avrupa'ya mutlaka yerleştirilmesini isteyen açıklaması, bu ölüm miknatıslarının Türkiye'ye de yerleştirilmesinin kapısını açmaktan başka bir sonuç doğurmuyor.

Ne ki, Türkiye bugün, topraklarında Pershing roketleri bulunmasa da NATO ve Amerikan üsleri ve buralardaki nükleer silahlar nedeniyle nükleer bir savaşın ilk dakikalarında nükleer bir mezarlığa dönmeye aday bir ülkedir.

Ülkemizin geleceği, cunta yönetiminin öznel istekleri ne olursa olsun (kaldı ki generaller NATO roket kararına onay veriyorlar), ABD yönetiminin izlediği gerginlik ve çatışma politikasının doğal bir sonucu olarak nükleer bir savaş tehdidi altındadır.

Oysa sosyalist ülkelerin Prag Deklarasyonu, Türkiye de içinde, tüm NATO üyeleri için güvenlik sağlayıcı, nükleer savaş tehlikesini ortadan kaldıracı bir nitelik taşıyor. Cunta yönetimi, bu önerileri incelemeye değer bulduğunu açıkladı. Ne ki, aradan üç aya yakın bir süre geçmesine karşın, halâ bu konuda bir tutum almıyor. Partimiz, 20 Ocak 1983 günlü çağrısında Milli Güvenlik Konseyi'ni bu önerilere olumlu bir yanıt vermeye çağırdı. Buradan, bu çağrımızı yineliyoruz. Sorun, ülkemizin varlık yokluk sorunudur. Tüm dünyanın geleceği sorundur. Ve yitirilecek zaman yoktur.

Yoldaşlar,

ABD askersel planlarında Türkiye'nin tuttuğu yer bellidir. Reagan yönetimi-nin sözcüleri bile bunu apaçık dile getiriyorlar. Amerikan Savunma Bakan Yardımcısı Richard Perle, geçen ayın ortasında ABD Kongresinde yaptığı bir konuşmada, "Türkiye'nin görevi, Sovyetlerin Orta Doğu'daki ve Güney-batı Asya'daki yayılma emelleri karşısında etkin bir caydırıcı görev yapmaktır", dedi. Amerikan Savunma Bakanlığının terminolojisinde caydırıcılık kavramının saldırganlık anlamında kullanıldığı hiç kimse için bir sır olması gerektir.

ABD yönetimi, Türkiye topraklarını ve Türk askersel birliklerini, hem sosyalist ülkelere karşı başlatacağı bir saldırı savaşında, hem de Orta Doğu ülkelerine yönelik askersel operasyonlarda kullanmak istiyor. 22 Mart 1982 günlü ve ABD Savunma Bakanı Weinberger'in imzasını taşıyan gizli emir, Amerikan çevik kuvvetleri için Türkiye'de üsler yapılmasını ve Türk askersel birliklerinin Basra Körfeziyle stratejik bağının kurulmasını öngörüyor.

ABD yönetimi ayrıca uzun süredir Orta Doğu'da, Türkiye, Mısır, Suudi Arabistan, Pakistan ve İsrail'den oluşacak üstü örtülü bir askersel blok oluşturma çabasıdadır.

İran'dan sökülün Amerikan elektronik casusluk aygıtları Türkiye'ye yerleştirilmiştir. ABD yönetimi, Yunanistan'daki Amerikan üsleri sökülürse, bunları da Türkiye'ye taşımayı amaçladığını açıklamıştır. ABD yönetimi ayrıca Ege Denizini tam NATO denetimine almak ve bölgedeki konumlarını güçlendirmek için Türkiye ile Yunanistan arasındaki anlaşmazlıkları körüklüyor.

Cunta ABD yönetiminin Türkiye'ye ilişkin bu planlarının en önemli bölümünü onaylamıştır. Doğu Anadolu'da bir dizi üs genişletiliyor, yenileri yapılıyor. Batı Anadolu'daki kimi ordu birlikleri Doğu'ya kaydırılıyor. Cunta, Mısır, Pakistan, S. Arabistan ve Ürdün'le askersel içerikli ilişkilere giriyor. Generaller, 30 Kasım 1982'de ABD ile imzaladıkları ve kamuoyundan gizli tutulan "Mutabakat Anlaşması" ile ABD yönetimine yeni yeni dayatmalarda bulunma olanağı sağladılar. Söz konusu anlaşma, Basra Körfezi'ne yönelik bir "Sovyet tehlikesi" olduğu yalanı temelinde kaleme alınmıştır.

Öte yandan ülkemizde doğrudan ABD merkezlerine bağlı çevreler, Türkiye'nin sosyalist ülkelerle ilişkilerini bozucu, gerginliği artırıcı, yığınları sosyalist ülkelere karşı kışkırtıcı, kin ve nefret tohumları ekmeye yönelik, iğrenç ve tehlikeli kampanyalar ve provokasyonlar yürütüyorlar. Bu çevreler, sosyalist ülkelerle ekonomik ve kültürel ilişkilerin gelişmesini önlemeye, politik ilişkiler kurulmasını engellemeye çalışıyorlar.

Yoldaşlar,

Bugün Türk dış politikasına, egemen burjuvazinin ABD emperyalizmine kölece bağlı ve çatışma yanlısı en gerici çevreleri yön veriyor. Açıktır ki, bu tehlikeli çizgi burjuvazinin savaş karşıtı, gerçekçi çevrelerince bile eleştiriye uğruyor. Günümüzde Türk dış politikasında geleneksel çizgiye ters keskin bir dönüş söz konusudur. Bugün belirginleşen bu dönüş, ülkemizi yeni ve daha derin bir bunalıma sürükleyecek niteliktedir. Bilindiği gibi Türkiye egemen sınıfları, Bayar-Menderes döneminin onursuz, Amerikancı dış politikasına karşı ortaya çıkan tepkinin, 1960'lardan sonra dünya çapındaki yumuşama sürecinin ve 1960 sonrası yükselen anti-emperyalist hareketin etkisi altında, sosyalist ülkelerle karşılıklı yarar sağlayan ilişkileri geliştirme yoluna koyulmuşlardı. O dönemde bu ilişkilerin büyük yararı herkesce görüldü. Kaldı ki, NATO üyesi de olsa, Türkiye'nin önünde, komşusu sosyalist ülkelerle barış içinde yanyana yaşamaktan başka hiçbir alternatif yoktur.

Cunta yönetimi birçok kez "çok yönlü", "dengeli" bir dış politika izleyeceğini, sosyalist ülkelerle ilişkileri her alanda geliştireceği yolunda açıklamalar yaptı. Ne ki, yapılanlarla söylenenler çelişiyor.

Bir yandan sosyalist ülkelerle iyi komşuluk ilişkilerinin geliştirilmesinden söz ediliyor, aralarında Mısır gibi gerici rejimlerin de yer aldığı Orta Doğu ülkeleriyle kurulan ilişkiler, sözde "çok yönlü" dış politika diye tanıtılıyor. Öte yandan ABD ile girilen ikili ilişkiler, doğrudan Sovyetler Birliği'nin ve Orta Doğu ülkelerinin güvenlik çıkarlarını tehdit ediyor. Amerikan "çevik kuvvet"lerine olanak sağlamıyor, bunlar için yeni üsler yapılıyor. Cunta, güdümlendiği gerici basın aracılığıyla, yoğun anti-sovyetik kampanyaya katılıyor. Bir yandan demeçlerle FKÖ destekleniyor, İsrail saldırganlığına sözlerle karşı çıkılıyor, öte yandan Türkiye'ye bölgede İsrail saldırganlığına destek olacak bir rol vermek isteyen ABD planlarına uygun adımlar atılıyor.

Bugün öyle bir durum doğmuştur ki, cunta değil yalnızca halkın, Türk egemen sınıflarının ezici bir bölümünün bile nesnel çıkarlarına ters bir dış politika izlemektedir. Bu politika, hem ülkeyi nükleer bir savaş tehlikesine sürüklüyor, hem de şu anda sosyalist ülkelerle ekonomik ilişkilerin zengin potansiyellerinden yararlanılmasını önüyor. AET, Türkiye'ye açık zorbalıkla ambargolar uygularken, Sovyetler Birliği Türkiye'nin tüm tekstil ürünlerini almaya hazır olduğunu açıklıyor ve bu olanaklar değerlendirilmiyor.

Yoldaşlar,

Elbette, sorun yalnızca bir politik körlükle açıklanamaz. Orta Doğu bölgesi devrimci altüstlüklerle gebedir. Reel sosyalizmin esinlendirici örneği etkindir. Ülkemizde güçlü bir sol potansiyel vardır. Düzen alabildiğine istikrarsızdır. Bu koşullarda egemen sınıfın en gerici temsilcileri, ABD emperyalizmine uşaklığı, kendi sınıfsal erklerini sürdürebilmek için zorunlu görüyorlar. Öte yandan tekelle burjuvazi içinde yayılmacı eğilimlerin varlığı da tartışma götürmez.

Ne ki bu, geleceği olmayan bir politikadır. Bugün, ABD yönetiminin politikasına uyulduğu sürece, adım adım bir nükleer savaş tehlikesine yaklaşıyor. Nükleer savaş, solcu-sağcı, işçi-kapitalist ayrımı yapmadan öldürür.

Türkiye'nin dış politikasında bu gerçeklerin "unutulması" ve ulusal çıkarlara ters yönde adımlar atılması, bunalımın ana nedeni olan ABD emperyalizminin politikasından, ABD emperyalizmine olan bağımlılıktan kaynaklanıyor. ABD yönetimi çok yönlü ekonomik, askersel, politik bağlarla kendine bağladığı Türkiye'ye, bu yollarla, kendi ulusal çıkarlarına ters adımlar attırabiliyor. Öte yandan içerdeki ekonomik bunalım, süregelen politik bunalımlar da dış politikaya yansıyor, buradaki bunalımı koşullandırıyor, Eğer Türkiye'de cunta eliyle demokrasi yokedilmeseydi, eğer Amerikancı çevreleri güçlendiren bir ekonomik politika izlenmeseydi, ülkemiz, açıktır ki, ABD dayatmaları karşısında böylesine savunmasız kalmazdı.

Oysa, bugün şu gerçeklerin herkesçe iyice kavranması gerekiyor. Türkiye'nin sosyalist ülkelerle düşmanlıktan kazanacağı hiçbir şey yoktur. Ama yitireceği çok şey vardır. Kapitalist Türkiye'nin Sovyetler Birliği ve Bulgaristan'la barış içinde yanyana yaşamasından başka bir alternatif yoktur.

Türkiye'nin, ABD'ye, Orta Doğu'ya yönelik askersel operasyonlarında olanak sağlamaktan kazanacağı hiçbir şey yoktur. Bu yalnızca sonu yıkıma bitecek bir serüven olur.

Türkiye'nin Kıbrıs sorununu çözümsüz bırakmaktan, Yunanistan'la arasındaki ilişkileri gerginleştirmekten de kazanacağı hiçbir şey yoktur. Şimdiye kadar bunlardan yalnız ABD emperyalizmi kazançlı çıktı.

Yoldaşlar,

Tüm bu nedenlerle bugün en önemli görev, Türkiye'nin ABD'nin sosyalist ülkelere karşı yeni savaş hazırlıklarına ortak olmasını ve Orta Doğu'da serüvenlere sürüklenmesini önlemektir, ulusal çıkarlarımız ve onurumuzla bağdaşmayan yüz kızartıcı dış politikaya son verilmesini, istikrarlı bir dış politikanın egemen olmasını, barış içinde yanyana yaşama ilkelerine uygun, yumuşama ve komşularımızla dostluk yönünde bir dış politika izlenmesini sağlamaktır.

Barışın en ardıcıl savunucusu işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı için barışı savunmak, uluslararası olduğu kadar ulusal bir görevdir. Barışı korumada ve savaş kundağılarına karşı savaşımında işçi sınıfı dev potansiyellere sahiptir.

Günümüzde ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımının perspektifi, reel sosyalizmin daha da güçlenmesi, dünya barışının korunması ve silahlanma yarışına son verilmesi ile sıkı sıkıya bağlıdır. Ülkemizde ulusal ve sosyal kurtuluş için savaşım veren güçlerin bu savaşımında da başarıları, büyük ölçüde, dünya barışının korunmasına yapacakları katkılara, dünya barış güçleriyle, en başta da Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle girişecekleri dayanışmaya bağlıdır.

Günümüzde barışın somut-tarihsel biçimi sosyalist ülkelerle kapitalist ülkeler arasında barış içinde yanyana yaşamadır.

Bugün ülkemizde çok geniş çevreler, Türkiye'nin komşu sosyalist ülkelerle barış içinde yanyana yaşaması gerektiğini, bunun ülkemize sayısız yararlar sağlayacağını görüyorlar. Bu güçler yalnızca işçi partileri ve öteki sol

güçlerle sınırlı kalmıyor. Amerikancı çevrelerin soğuk savaş yöntemleriyle barış güçlerine karşı yoğun bir saldırı yürüttükleri günümüz koşullarında bile, Ali Sirmen, İlhan Selçuk, Haluk Gerger, Mümtaz Soysal, Teoman Erel, Örsan Öymen, M. Ali Birand, Abdurrahman Dilipak, İsmail Cem, vb., bir çok yazarın kaleminden basına yansıyan, sosyalist ülkelerle dostluk ve işbirliğini savunan görüşler, barış güçlerinin geniş yelpazesini gösteriyor.

Amerikancı yazarlar bile "çevik kuvvet"lerden yana açık bir tutum alma gücünü kendilerinde bulamadılar. Barış yanlısı birçok yazar, Amerikan planlarına onay verilmesinin, "çevik kuvvet"lere üs sağlanmasının, Türkiye'nin hem sosyalist ülkelerle, hem de Arap ülkeleriyle ilişkilerini bozacağını, ülkenin Amerikan çıkarları için serüvenlere sürükleneceğini ayrıntılarıyla açıkladılar.

Eski Dışişleri Bakanlarından AP'li Çağlayangil, Milliyet gazetesinde geçtiğimiz aylarda yayınlanan anılarında, Türkiye'nin politikasını her konuda NATO'ya göre çizmemesi, ulusal çıkarlara uygun, sosyalist ülkelerle iyi komşuluk ilişkileri doğrultusunda bir politika izlenmesi gerektiği görüşünü savundu.

Barıştan yana tutum alan çevreler, genel olarak tehlikenin ABD yönetiminin politikasından kaynaklandığında birleşiyorlar. Eski Savunma ve Dışişleri Bakanlarından Hasan Esat Işık, 17 Ekim 1982 günlü demecinde, ABD'ni Türkiye'nin iç işlerine karışmakla suçladı. Işık başka bir demecinde de Ermeni terörünü destekleyen ülkelerin Türkiye ile Sovyetler Birliğinin arasının açılmasını amaçladığını belirtti.

ABD yönetimi ülkemiz üzerindeki baskılarını artırırken, cuntanın en kaba anti-komünist, anti-sovyetik suçlamalarla yargılamaya çabaladığı Türkiye Barış Komitesi'nin yönetici ve üyelerinin, ateş altında mahkeme kürsüsünden barışı savunmaları, görüşlerinden ödün vermeden ülkemizi bekleyen tehlikeleri açığa çıkarmaları, barış savaşımına pek değerli bir katkı oldu, tüm barışseverleri yüreklendirdi. Bu çağdışı davanın daha şimdiden çökmesi, barış için her koşulda savaşılabilirliğini, mutlaka savaşılması gerektiğini gösteriyor.

Yoldaşlar,

TKP, barıştan yana çıkan güçlerin her birinin farklı nedenlerden, farklı amaçlarla barışı savunduğunu görüyor. Bu güçlerin aralarında başka konularda görüş ayrılıkları vardır. Ne ki, şimdi sorun, ortak olanı öne çıkarıp, bu uğurda aktif çabalar içine girmek, güçleri birleştirmek, aynı hedefe yönelmektir. Ama açıktır ki, barışın savunulması ancak yığınasal barış savaşımıyla, saldırganı gemleyerek gerçekleştirilir.

Türkiye'de cunta koşullarında da barış hareketini yükseltmek ve başarıya ulaştırmak olanaklıdır. Çünkü, birincisi, söz konusu olan yaşama hakkıdır. İnsanlarımızın yaşam hakkı tehlikededir. İkincisi, silahlanma harcamalarının artması ekonomik ve sosyal hakların azalmasını, ulusal ekonominin yıkıma uğramasını getiriyor. Üstelik gerici askersel diktatörlüğü güçten düşürmek, demokrasinin yolunu açmak için de, herşeyden önce, bugün, yığınasal bir barış hareketi zorunludur.

Yığınlara nükleer bir savaşın yokedici sonuçlarını anlatmak zorunludur. Ama biz, yığınları korkuyla beklemeye değil, tersine onları bu tehlikeyi altetmek için, kendilerinin de birşeyler yapabileceğine, yapmaları gerektiğine, aktif bilinçli eylemlerle kendi geleceklerini değiştirmelerinin olanaklı olduğuna inandırıyoruz. Bunun için de, herşeyden önce, tehlikenin gerçek kaynağı üzerinde net ve açık bir görüş sahibi olmaları gerekir. Eğer yığınlar savaş tehlikesinin nereden kaynaklandığını tüm açıklığıyla göremiyorlarsa, barışı korumak için sonuç alıcı bir eyleme de girişemezler.

Yoldaşlar,

Bugün, en başta, Amerikancı çevrelerce yayılan anti-Sovyetik barış düşmanı propagandaların, şövenizmin, psikolojik savaşın zehirli etkilerine karşı savaşım görevi geliyor. ABD yönetiminin gerçek amaçlarını, sosyalist ülkelerin dış politikasının niteliklerini halka açıklamak, barış savaşımını yükseltmek için zorunludur.

Gerçekler ortadayken, kimileri, sosyalist ülkelerin de barışın tehlikeye girmesinden sorumlu olduğunu öne sürüyor ve bu nedenle "barış mı, savaş mı" sorusunda, ABD ve SSCB'ye karşı eşit uzaklıklı bir tutum alıyor ve sonuçta eylemsiz kalıyorlar. Oysa sorunun yalnızca ABD ile SSCB arasında çözülebileceğini savunmak, eylemsiz kalmak, yalnızca savaş kundakçılarının işine yarar.

Başka bir yanlış görüş de, Türkiye gibi küçük bir ülkenin dünya barışı gibi büyük bir sorunda bir şey yapamayacağı görüşüdür. Oysa, Türkiye'miz de uygarlığı ve yaşamı korumak için dünya çapında yükselen uluslararası işbirliğine aktif katılmalıdır. Dünyadaki bugünkü karşılıklı güçler ilişkisinde, en küçük bir ülke bile, barışa çok önemli katkılar yapabilir. Türkiye'nin bölgedeki stratejik konumu böyle bir katkı için potansiyel güçtür.

Sol güçlerin sıralarında barış savaşımına karşı, geçmişteki Maoçu-Troçkist görüşlerin etkisi hızla yıkılıyor. Bugün de, kimi çevrelerde barış savaşımının içeriği üstüne belirsizlik sürse de, gelişmenin ana yönü olumludur.

12 Eylül sonrasının önemli bir gelişmesine değinmek istiyorum. 12 Eylül'den sonra sol radikal akımların sıralarında, Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci sürecindeki rolü ve onun Leninci barış politikası üzerine doğru görüşlere yaklaşanların sayısı hızlı bir artış gösterdi. 12 Eylül öncesinde sosyalist ülkelerin politikasını devrimin önünde bir engel gibi gören bir çok grubun sıralarında, Sovyetler Birliği ile dayanışmanın zorunluluğu görülmeye başlandı. Bu önemli ve olumlu bir gelişmedir. Reel sosyalizmin gücünün, Marksizm-Leninizmin canlılığının ve etkinliğinin ve insanların deneylerden ders alma yeteneğinde olduğunun yeni bir kanıtıdır. Partimiz bu gelişmeye büyük değer biçiyor. Bu çevrelerin Marksizm-Leninizme ulaşmada böylece önemli bir adım atabileceklerini düşünüyor. Bu yoldaki her çabayı vargücümüzle destekleyeceğiz. Sol güçlerin barış için birliği, tüm barış güçlerinin birliğine ivme kazandıracaktır.

Partimiz geçen bir yıl boyunca barış için yoğun bir savaşım yürüttü. Ne ki, yapılanlar, yapılması gerekenlerle, önde duran görevlerle karşılaştırıldığında, daha fazla çaba harcamak gerektiği ortaya çıkıyor. Tüm yurt içi ve

yurt dışı parti örgütleri şimdi önlerine, içinde bulundukları somut koşullarda barış için savaşımı yükseltmenin görevlerini koymalı ve vargüçleriyle bu yolda çalışmalıdırlar. Barış için en geniş güçlerin birliğini sağlamak, barış hareketini yığinsallaştırmak, demokrasi için, ekonomik ve sosyal haklar için savaşım veren herkesi vargücümüzle desteklemek, onları barışı korumak için çaba harcamaya yönelmek, böylece güçlü etkin bir barış hareketi oluşturmak, Türkiye'mizi kurtarmak görevi - TKP böylesi bir enternasyonalist ve böylesi ulusal bir görevi üstlenmiştir ve bunu mutlaka başarıya ulaştıracaktır.

İÇ POLİTİK GELİŞMELER

Yoldaşlar,

Son bir yıl içinde yer alan iç politik gelişmeler geçen Plenum toplantımızın saptamalarını doğruladı. Cuntanın anayasası tam da Partimizin önceden öngördüğü bir nitelikte oldu. Cunta, bu anayasa ile gerici askersel diktatörlüğe sözde yasal bir kılıf geçirmiş oldu. Bu anayasaya dayanacak olan devlet, militarist-polis devletinden başka birşey değildir.

Politik güçlerin savaşımı da öngördüğümüz gibi anayasa konusunda odaklaştı. 1961 Anayasasının yırtılmasına karşı çıkan çok geniş bir politik güçler yelpazesi belirdi. Öyle ki, Evren bile, "ilerde bu anayasanın beğenilmeyen yanları değiştirilir", demek zorunda kaldı.

Ne ki, bu büyük tepki, yığinsal savaşıma, somut bir eylem birliğine dönüşemediği için, cunta baskı ve hile ile anayasasını geçirdi. Eğer sol güçler, demokrasi güçleri anayasa savaşımında ortak bir savaş platformunda birleşebilseler, yığınları seferber edebilselerdi, durum, açıktır ki, daha değişik olabilirdi.

Partimizin anayasa savaşımında doğru ve başarılı bir politika yürüttüğünü söylemek abartma olmayacaktır. Biz hem tüm olanaklarımızla halkımızı sürekli uyardık, ona savaş yolunu gösterdik, tüm demokrasi güçlerini birleştirici bir platform ortaya koyduk, hem de sözle yetinmeyen iş yapan parti örgütlerimiz, üye ve yandaşlarımız, her tehlikeyi göze alarak yığınları hareketlendirici bir savaş çizgisini yaşama geçirdiler.

İstanbul'da cuntanın yargıçıları, 18 yurtseveri "TKP'nin buyruğu doğrultusunda anayasaya hayır denmesi için propaganda yaptıkları" gerekçesiyle yargılıyorlar. Salt bu gerekçe bile rejimin zayıflığının, barbarlığının, yasa tanımazlığının en açık bir göstergesidir. Ama aynı gerekçe, komünistlerin ve onlarla birlikte anayasaya hayır diyen öteki ilerici güçlerin haklılığının ve doğruluğunun da bir göstergesidir.

Parti örgütlerimiz, bugün önlerinde duran, yığın eyleminin canlanmasını hızlandırma görevini yerine getirmede, anayasa savaşımı boyunca zengin deneyler elde ettiler. TKP örgütleri barış ve demokrasi için, emekçilerin hakları için her koşulda savaşılabilirliğini, ancak savaşan örgütlerin güçlenebileceğini kanıtladılar.

Cuntanın "demokrasiye geçilmesi" gibi bir amacı olmadığı ortadadır. Bas-kılar azalmamıştır. Tersine cunta şimdi bilim adamlarına, sanatçılara da saldırıyor. Üniversitelerde gerçek ve bilim adına ne kalmışsa, onun kökünü kazımak için çalışıyor. Yazarlar Sendikası yöneticilerini yargılıyor. Eski TÖSüyelerinden bile öğ almak istiyor. Türk Dil Kurumu, sözcüklerden bile korkanlarca yok ediliyor.

Generaller demokrasiye geçişten söz ederken, idamlar birbirini izliyor. Cezaevlerindeki hunharlıklar sürüyor. İşkenceler de öyle. TKP üyesi olduk-ları gerekçesiyle yüzlerce ilerici işçi ve aydına ağır hapis cezaları verildi. Tutuklamaların ardı arkası kesilmiyor. Onbinlerce yurtsever tutuklu iken demokrasiye nasıl geçilir? Köy-Koop yöneticileri, anti-komünist, kanıtsız gerekçelerle ağır hapis cezalarına çarptırıldı, Töb-Der yöneticilerinin mah-kumiyeti onaylandı. DİSK üyesi sendikaların yöneticilerine karşı ayrı ayrı davalar açıldı. Nadir Nadi gibi tanınmış aydınlar koğuşturuluyor. Askersel birlikler Kürt bölgelerinde referandumun öcünü almak için seferler düzenle-diler. MSP yöneticileri hapis cezasına çarptırıldı.

Siyasal partiler ve sendikalar yasa taslakları cuntanın anayasasından bile daha gerici özellikler taşıyor. Cuntanın kendisinden bağımsız, yani gerçek parti ve sendikalara söz hakkı tanımaktan yana olmadığı şimdi daha açık gö-rülebilir. Cuntanın amacı göstermelik partilerle, göstermelik bir seçime gitmek ve kendine bağlı gerici bir partiye zorla "seçim"i kazandırmaktır. Cunta AP'ye bile olanak tanımaktan yana değildir. O bugün böylesine dar bir yolda yürüyor. Kamuoyunda seçimlerin de anayasa referandumundan farklı olmayacağı görüşü yaygınlaşıyor.

Ne ki, cunta halâ demokrasiye geçileceğinden söz ediyor, böylesi bir manev-ra yapmak zorunda kalıyor. Zorundadır, çünkü halk gerçekten demokrasiye geçilmesini istiyor.

Cuntacı generaller, halkın Amerikan planlarına ve ekonomik politikaya, uy-gulanan baskılara olan tepkisini iyi biliyorlar. Biliyorlar ki, halk, en küçük bir demokratik hakka kavuşursa, bunu barış için, daha fazla demokratik hak için, iş ve ekmek için sonuna kadar kullanacaktır. Generallerin rejimi en küçük bir gedige bile dayanıklı değildir. Bu rejim öylesine çürüktür. Ülke-nin ve halkın hiçbir sorununa çözüm getirmemiş, tersine tüm kronik sorunları daha da azdırmıştır. Onun için generaller halkı boş sözlerle oyalamaya, kor-ku psikoza yaratarak pasifleştirmeye çalışıyorlar.

Cuntanın adımları tepkilerle karşılanıyor. Üniversitelerde istifa eden bilin-adamlarının protestoları önemlidir. Öyle ki, cunta bu konuda basına yasak koymuştur. Sendikalar yasasına karşı işçi sınıfı sıralarında ve sendikal hare-ket içinde büyük bir tepki vardır. Cunta bu nedenle yasaları kesinleştirmeyi bir türlü göze alamıyor, işi uzatıyor. Genel politik af, işkence ve idamlara son verilmesi istemleri yaygınlaşıyor. Öyle ki, cuntanın kendisi bile işkence-lerde ölüm olaylarının olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştır. Gençlik içinde tepkiler yoğunudur. Kürt halkı içinde derin bir nefret vardır. Emekçiler, me-murlar, orta katmanlar, cunta koşullarında ekonomik durumun iyileşeceğin-den umutsuzluğa düşüyor.

Anayasa savaşımından çıkan ders, demokrasi savaşımında her olanağın kul-lanılması için her çabayı göstermek gerektiğidir. Cunta koşullarındaki se-çimler de demokrasi güçlerine belli olanaklar sağlayacaktır. Bunlardan ve gerici sınırlarındaki çelişkilerden yararlanmak, seçimleri şu yada bu bi-çimde demokrasi güçlerinin eylem birliğinin bir platformu yapmak gerekiyor. Bu olanaklıdır. Eğer cuntanın yasal politik yaşamda yer vermek istemediği ilerici, demokrasi yanlı politik güçler birleşebilirlerse, cuntanın planlarını bozmak olanağı olabilir. Halk gerçekten demokrasiye geçilmesini istiyor. Bizim görevimiz ona demokrasi için savaşta somut hedefler gösterebilmektir.

TKP, kurulacak partileri program ve eylemlerine göre değerlendirecek ve bunlara karşı bu temelde tutum alacaktır. TKP, yalnız kurulacak partileri değil, tüm politik güçleri, en başta ABD emperyalizminin ülkemize ve dünya barışına yönelik planlarına karşı alacakları tutuma göre değerlendirecektir. Halkımıza bu ölçütü belletmek için çalışacaktır.

EKONOMİK DURUM

Cuntanın ve 24 Ocak politikasının iç ve dış savunucularının tüm iyi gösterme çabalarına karşın, ekonomik durum çok kötüdür ve her gün daha da kötüleş-mektedir.

Ekonomik durumun iyileşmekte olduğuna ilişkin yalanlar, şimdiye kadar belli kanıtlara dayandırılmaya çalışılıyordu. Ne ki, bugün bu "kanıtlar" da işe yaramaz olmuştur. Enflasyon hızının düşürülmesi en büyük kazanım gibi tanıtılıyordu. Başbakan Uluşu yılbaşında enflasyonun 1982'de %26 olduğunu öne sürdü. Kanıt olarak ise toptan eşya fiyatlarındaki artışı gösterdi. Oysa enflasyon hızının göstergesi olan geçim endeksleri %37'yi gösteriyordu. Böylesine ilkel yalanlara başvuruyorlar.

Kaldı ki, saptırılmış endekslerin gösterdiği bu %37'lik yaşam pahalılığı artışı bile, korkunç bir rakamdır. İzlanda sayılmazsa, OECD rekoru gene Türkiye'dedir. 1982 enflasyon oranı, öne sürüldüğünün tersine, 1981'dekinden düşük değildir. Ayrıca Türk lirası 1982'de dolar karşısında %40 değer yitirdi.

Dayanılan ikinci "kanıt", ihracat gelirlerindeki artıştı. Ne ki, bu artış 1982'dekinden daha düşük oldu. Ayrıca işçi dövizleri girişinde net bir gerileme ortaya çıktı.

Üçüncü "kanıt", ulusal gelirin arttığı savıdır. Bir kere rakamlar, istatis-tikler inandırıcı değildir. Sonra kişi başına ulusal gelir hesaplandığında ar-tış değil, gerileme vardır. Üçüncüsü, sanayideki artış çok düşüktür. %4,5-luk ulusal gelir artışı savları, tarımdaki üretim artışına dayandırılıyor. Ta-rımsal üretim istatistiklerine Türkiye'de güvenecek kimse var mıdır, bil-miyoruz, ama herkesin bildiği gerçek, Türkiye'de tarımsal üretimin sonuç-larının, her zaman, uygulanan ekonomik politikadan çok, doğa koşullarına bağlı kalmaya devam ettiğidir.

Görüldüğü gibi, 24 Ocak politikasının iflasi saklanamaz duruma gelmiştir. Cunta yönetimi ise halâ bu gerçekleri gizlemeye, durumu toz pembe göster-meye çalışıyor. Kimileri ise, "olumlu" göstergelerin olumsuzla dönmesinin nedenini, Özal'ın gitmesine bağlamaya çalışıyorlar. Oysa, Özal'ın yetkilerini alan Kafaoglu, ihracatı subvanse etme, sıkı para politikası uygulama, iç

pazarı daraltma, IMF buyruklarına uyma, Türk lirasını sürekli değersizleştirme gibi, Özal'ın "olumlu" olduğunu ileri sürdüğü önlemleri sürdürüyor.

Bunalım, mali sistemde iyice açığa çıktı. Öyle ki sonuçta kapitalist hükümet kapitalist bankaların bazılarının yönetimine el koymak zorunda kaldı. Bu da bir çıkar yol değildir. Geçen yıl Şili'de denendi ve bunalımı hiç de hafifletmedi. Eski bir bankacı, Hayri Seçkin, Danışma Meclisinde, "üç ay sonra ekonomik durum nedeniyle burada olağanüstü durum ilanı için görüşme yapmak zorunda kalacağız", diyor.

Bunalımın tüm yükü halka bindiriliyor. Gerçek ücretler, köylü gelirleri sürekli geriliyor. Araştırmalar emekçilerin gerçek gelirlerinin bugün 1960'ların başındaki düzeye geri düşürüldüğünü gösteriyor. Asgari ücret 10 bin lira dolaylarında iken, bir gazete Şubat ayında dört kişilik bir ailenin yalnızca mutfak masrafının 26 bin 500 lira tuttuğunu yazıyordu. Bildiğiniz gibi, yalnız emekçilerin değil, tüm orta katmanların ve hatta küçük ve orta kapitalistlerin durumları da sürekli kötüleşiyor. İşsizlik dev boyutlara ulaşıyor.

Buna karşılık tekelleşme aşırı hızlanıyor. Az sayıda holding yeni yeni işletmeler ele geçiriyor, hızla büyüyor.

Basında, Türkiye'nin yalnızca 1982'de yeni sömürgeciliğe 4 milyar dolarlık bir değer kaptırdığı ortaya kondu.

Burjuvazi, kârlarının artmasına karşın yatırımları artırmıyor. Tersine her yıl daha az yatırım yapıyor. Kârlar, ya zor durumdaki işletmeleri ele geçirmede kullanılıyor ya da yurt dışına çıkarılıyor. Aynı biçimde ihracatçılar da büyük devlet sübvansiyonlarıyla elde ettikleri dövizlerin her yıl daha az bir bölümünü ülkeye getiriyorlar. 24 Ocak politikasına alkış tutanlar, bu politikanın sonuçlarının ekonomiyi istikrara kavuşturacağına kendileri inanıyorlar. TUSİAD'ın geçtiğimiz Ocak ayında toplanan genel kuruluna sunulan raporda, yatırımların ulusal gelir içindeki oranı şöyle veriliyor: 1978'de %22,3, 1979'da %21,6; 1980'de %19,4; 1981'de %19,1; 1982'de %18,8. Aynı rapor ihracat dövizlerinin ülkeye gelme oranının 1981'de %84,3 iken, 1982'de %78'e düştüğünü belirtiyor.

"Ekonomik bunalımın nedeni işçi grevleridir, sorumlusu DİSK'tir, tüm yöneticileri asılmalıdır", diyenlerin, başbaşa kaldıklarında kendi suçlarını böyle itiraf etmeleri, üstelik bu suçu işlemeyi sürdürdüklerini açıklamaları ibret vericidir.

Devlet yatırımları da düşüyor. 1982'de bunların en önemlilerinin gerçekleşme oranı %22 oldu. Buna karşın devlet bütçesinin ulusal gelir içindeki payı %40'a çıktı.

Tekelci burjuvazinin hem işbirlikçi niteliği güçleniyor, hem de asalaklığı artıyor. Bankacılıktaki durum bunun en açık bir göstergesidir. 1982'de her üç günde bir yeni banka şubesi açıldı. Yeni yabancı bankalar memlekete demir attı. Mevduatlar 2 trilyonu aşmıştır. Bu, ulusal gelirin yaklaşık üçte biridir. Ne ki, faiz oranlarında ciddi bir düşme yoktur. Türkiye'de faizlerin serbest bırakılmasından bu yana banka kârları %130 arttı. Üstelik yaklaşık son dört

yıldır toplam banka mevduatı dolar olarak artış göstermiyor, sürekli 10 milyar dolar dolaylarında kalıyor. Üretimi artırmaya, yatırım yapmaya yönelmeyen tekeller, banka kredileri ve kârlarından aslan payını almak için azgınca yarışıyorlar. Bu ortam, bu asalaklık, gericiliği güçlendiren nesnel bir temel oluyor.

Maliye Bakanı Kafaoğlu kimi alanlarda Özal'dan farklı anlayışlar savunuyor, zaman zaman 24 Ocak politikasının ulusal çıkarlara uygun olmadığını dile getiriyor. Ne ki, o da aldığı tüm önlemleri para-kredi alanındaki oran değişiklikleri ile sınırlı tuttuğu, IMF'nin istemlerine direnemediği için, özde farklı bir politika uygulamıyor. Fatura gene halka ödetiliyor. Kafaoğlu, zaman zaman, "IMF ile pazarlık edeceğiz, kimsenin Türkiye'ye ekonomik büyümeyi yasaklamasına izin vermeyeceğiz" yollu açıklamalar yapıyor. Ne ki, cunta ABD askersel planlarına ne kadar direnebilirse, Kafaoğlu da IMF'ye o kadar direnebilir.

24 Ocak politikası, ekonomik bunalımı hafifletmiyor, ekonomik büyümeyi sağlamıyor. Ama bir yanda emekçilerin sömürülmesini, öte yanda tekelleşmeyi alabildiğine hızlandırıyor. Sanayileşmeyi önüyor, ulusal ekonomiyi öldürüyor, yeni sömürgeci bağımlılığı ve sömürüyü artırıyor. Bu politikanın amacı da zaten budur. 24 Ocak politikası tamamen anti-ulusal bir politika. Emekçilere ve ulusal ekonomiye karşı Reagan'ların "Haçlı Seferi"nin ekonomik boyuttaki parçasıdır. Cuntanın, ulusal gelirin %5,3'ünü götüren silahlanma harcamalarını artırması, ekonomiyi militaristleştirme adımları, bu saldırıyı daha da azdırıyor.

Yoldaşlar,

Yeni sömürgeciliğin bu komposunu boşa çıkarmak olanaklıdır. Tüm ulusal güçlerin birleşmesi ile, içerdeki sosyal tabanı son derece dar olan bu politikaya son vermek olanaklıdır. Bunun başarılması dünya çapında da önem taşıyacaktır. Emperyalizm, bilinçli olarak, aynı tuzağa başka ülkeleri de düşüre-bilmek için onlara Türkiye'yi "örnek" gösteriyor, onun durumunun iyiye gittiği yalanını yayıyor. 24 Ocak'çıların ulusal güçler karşısında uğrayacakları bir yenilgi, emperyalizmin bu planlarına indirilmiş önemli bir darbe olacaktır.

Ne ki, nasıl demokrasiye gerçekten geçilmesi, 12 Eylül öncesi demokrasiye dönüşmesi demek değilse, ulusal ekonomiye geçiş de 24 Ocak öncesi ekonomik politikalara geri dönüşmesi olamaz. Çıkış yolu, her alanda 24 Ocak politikasının tersini gerçekleştirmektir. 24 Ocak politikasına son verilmediği sürece ekonomik bunalım daha da yıkıcı boyutlar kazanacaktır.

Yoldaşlar,

Göstermeye çalıştığımız gibi, bugün ülkemiz cuntanın gerek dış politikasıyla gerekse ekonomik politikasıyla tam bir bunalıma düşüyor ve her iki alanda da uygulanan politikalar ulusal olmayan, içerde yok denecek kadar dar çevrelerden başka herkese zarar getiren bir nitelik taşıyor. Bu anormal bir durumdur. Emperyalist kaynaklı bu politikaların taşıyıcısı cunta, iç politikadaki bunalımı sungu zoruyla bastırmaya çalışıyor. Öte yandan, "Ermeni terörü", "dış düşmanlar", "terör yeniden hortlar", "enflasyon gene azar" gibi sıradan demagojilerle halkı şaşırtmaya çalışıyor. Ona, pozitif tek bir vaad de bile bulunmuyor.

Yağınların hoşnutsuzluğu, bu duruma tepki duydukları açıktır. Şimdi yağınlara yalnızca neye karşı olduğumuzu değil, ne için savaşmak gerektiğini göstermek gerekiyor. Bu Plenum toplantımıza sunduğumuz Eylem Programı taslağı bunu amaçlıyor.

Yoldaşlar,

Politik Büro, Merkez Komitesi Plenumu'na, "Barış ve Ulusal Demokrasi" başlıklı eylem program taslağını sunmuştur. Merkez Komitesi bu taslağı inceleyecek, öneri ve eleştirilerle eylem programını geliştirecek ve karara bağlayacaktır.

Eylem programı Partimizin bugünkü savaşımının ivedi görevlerini saptıyor. Şimdi TKP tüm ulusal demokratik muhalefete, tüm halkı, şu ivedi görevlerin yerine getirilmesi için birleşme ve eyleme geçme çağrısı yapıyor: Türkiye'yi bir atom savaşında yok olmaktan korumak, ülkemizi ABD'nin jandarması yapma planını önlemek, 12 Eylül'cü gerici rejime son vermek ve ulusal demokrasiyi kurmak...

TKP, sınıf savaşımının değişik evrelerinde güncel görevlerini saptayan değişik belgeler yayınlamıştır. Öte yandan, Merkez Komitesi Plenumlarına sunulan ve onaylanan raporlarımızla, içinde bulunduğumuz dönemdeki savaşım hedefleri belirtilmiştir ki, bunlar da söz konusu raporlara bir tür eylem programı özelliği kazandırmıştır.

Bununla birlikte, tüm bu belgeler eylem programlarının işlevini görme açısından yeterli olmaktan uzak kaldılar. Bu belgeler, organik bir biçimde hem en yakın görevleri içermek, hem de görece uzun bir süre için geçerli olmak özelliklerini yeterince taşıyorlardı. Kimi zaman, Partinin kapsamlı ivedi politik görevleriyle, bir tek sorun için belirli bir süre boyunca yürütülen politik kampanya hedefleri arasındaki sınır silikleşmiştir.

Partinin değişik alanlarda savunduğu somut istemleri Partinin o anda nasıl bir politik amaca yönelteceğini, devrimci sürecin her evresinde gerçekçi bir biçimde saptamak gerekiyor. Parti programıyla yetinmek, sınıf savaşımının dinamik ortamında olanaksızdır. Çünkü gerçekte sorun, bütünsel bir süreç olan devrime, onun ilk aşamasına nasıl yaklaşılabileceği sorunudur. Sorun, ülkedeki güçler oranının ilerici güçlerden yana nasıl değiştirilebileceği sorunudur. Eylem programı bu soruna dünyada nükleer savaş tehlikesinin arttığı ve ülkemizde 12 Eylül'cü gericiğin hüküm sürdüğü ve bunalımın derinleştiği koşullarda gerçekçi bir yanıt getiriyor.

Somut duruma uygun bir politik eylem programı ve somut bir politik amaç koymamak, Parti çizgisinde her zaman kaymalara neden olmaktadır. Kaçınılmazlıkla ortaya çıkabilecek yanlış eğilimler şöyle sıralanabilir:

Birincisi, yaşanan evreye uygun bir politik amaç koymama, yalnızca güncel sorunlarda tutum almakla, bunlara ilişkin istemleri savunmakla yetinmektir. Bugün için tek tek sorunlar çevresinde savaşmak, program amaçlarına ise gelecekte yönelmek türünden bir uygulama, gerçekte devrimci perspektifin yitirilmesine neden olur. Örneğin, "İşkencelere karşı savaş", "DİSK'e konan yasak kalkmalı", "Çevik kuvvetlere yer yok", gibi, tümüyle yerinde istemlerin çevresindeki savaşımın ve kampanyaların, hangi amaca yöneleceği

yeterince aydınlatılmazsa, Parti ana yönünü şaşırır.

İkincisi, günlük istemler Partinin yakın amacı olan halk erkinin gerçekleş-tirilmesi görevine mekanik olarak bağlanırsa, sorun ancak kağıt üzerinde çözülmüş olacaktır. Bu yanlış, mekanik görüş, barış ve demokrasi güçleri-nin cephesini daraltır ve elbette bizi devrimci amaçlara bir adım bile yaklaş-tırmaz. Bugün cuntanın şu yada bu politikasına karşı çıkan güçler devrimci halk erkinin güçlerinden geniştir.

Üçüncüsü, Parti programının devrimci ilkelerini bulandırmak tehlikesidir. Devrimci erki sıradan bir burjuva demokrasisi, devrimci dönüşümleri sıradan reformlar gibi yorumlama olasılığıdır. O zaman, belki cephenin alanı daral-tılmış olmaz, ama bu kez Parti başka politik güçlerin düzeyine inerek, kim-liğini yitirir. Sağa kayar.

Somut bir eylem programının olmaması, tüm bu yanlışların iç içe geçmesine, tümünün aynı anda ortaya çıkmasına neden olabilir.

Görüleceği gibi, "Barış ve Ulusal Demokrasi" programı, Partimizin 1977 Konferansında onaylanan programındaki yakın amaçlarla tümüyle özdeş de-ğildir. TKP'nin programı, bütünsel bir süreç olan devrimin ilk aşamasına, anti-emperyalist, demokratik, halk nitelikli aşamasına özgü amaçları içeri-yor. TKP'ye göre bu aşama, sosyalizme yolu açacaktır. Bu dönem de halk erki eliyle anti-emperyalist, anti-tekell tüm görevler yerine getirilecek, ulusal sorun çözülecektir. Bu aşamanın itici güçleri, başta işçi sınıfı olmak üzere köylülük ve geniş orta katmanlardır. Bu aşamada, burjuvazinin çıkarları em-peryalizm ve tekellerle çelişen bir bölümünün potansiyel olarak halk güçleriyle birleşmesi olanaklıdır.

Eylem programımız ise, bugünkü evrede, barış ve demokrasi isteyen en geniş güçlerin işbirliğini gerçekleştirmek ve yağınları eyleme çekmek görevimizle uyumludur. O nedenle, eylem programı bugün nükleer savaş tehlikesine, ABD'nin Türkiye üstündeki planlarına, gerici askersel diktatörlüğe karşı Türk, Kürt tüm güçlerin üzerinde birleşebilecekleri istemleri kapsıyor. Sayılan bu güçler günümüzde ulusal, demokratik güçlerdir.

Şimdi bu programla biz, Türkiye'yi bir atom savaşından ve ABD'nin jandar-ması olmaktan korumak, ülkeyi ulusal bir demokrasiye kavuşturmak amacına yöneliyoruz. Belirli koşullarda ulusal demokrasi, anti-emperyalist, demok-ratik halk devriminin bir ön basamağına yol açabilir. Eylem programındaki istemlerin derinliği, kuşkusuz savaşıma katılan güçlerin birlik ve gücüne, TKP'nin tüm bu güçler arasındaki etkinliğine bağlı kalacaktır.

Eylem programı, ulusal demokrasiinin gerçekleşmesi için, bugünkü rejime karşı güçlerden oluşacak ulusal demokratik bir hükümetin kurulmasını zorun-lu sayıyor. Böyle bir hükümet, ancak komünistler de içinde, en geniş barış ve demokrasi güçlerinin işbirliği ve savaşımıyla gerçekleşebilir. TKP, burjuva demokratik muhalefet de içinde, herkesle, eylem programında belir-tilen amaçların bütünü, yada bunların her biri için işbirliğine hazırdır. Komünistler için hükümete katılıp katılmamak ikincil sorundur. Bu sorun, işbirliğinin zorunlu bir koşulu değildir. TKP, devrimci süreci ilerletecek olan, özellikle halk yağınlarının kendi iradelerini özgürce kullanma hakkını tanıyan hükümetlerce atılacak, eylem programında yer alan süreçler doğrul-tusundaki tüm adımları destekleyecektir.

PARTİNİN DURUMU (I)

Eylem Programı ile öne koyduğumuz görevler, açık ki, ancak güçlü bir örgütle gerçekleştirilebilir. Bir program hazırlamak yetmiyor. Onu gerçekleştirecek güçleri de örgütlemek gerekiyor.

MK Plenumunda öne konan tüm görevleri yerine getirmekte tutulacak ana halka, TKP'yi her yönden güçlendirme görevidir. Bu görev yerine getirilmeden, ne aralıksız saldırılar püskürtülebilir, ne bozguncuların etkisi kırılabilir ve nede tüm barış ve demokrasi güçlerinin birliği için Partiye düşen ödevler gerçekleştirilebilir.

Aralıksız Saldırı Altında

1981 Mayıs'ından bugüne dek Parti çalışmalarımız aralıksız saldırı altında sürdü. Bu saldırı iki yönlüydü. Burada söz konusu olan, bir yandan düşmanın açık saldırısı, tutuklamalar, öte yandan siyasal polisin Partiyi içerden çökertme manevraları ve Yörüköğlu gibi Partimizin yeminli düşmanlarının yıkıcı propagandasıdır. Buna şimdi H. Erdal eklendi. Saldırı tüm bu yönlerde koordineli biçimde sürdü. Bu, ideolojik, moral, psikolojik her alanda çetin bir savaştı.

Düşman deneyimli ve o da sınıf savaşından ders çıkarıyor. Biliniyor ki, komünistleri fizik olarak yoketmekle, tutuklamakla başarı kazanamaz. İdeolojik temelleri zayıflatmak, birliği parçalamak, yönetime güveni sarsmak, böylece içten çökertmek en etkili taktiktir. Düşmanın bu taktiği, Partinin darbe yediği koşullarda etkili bir taktik oluyor. Çünkü darbenin yarattığı nesnel ortam da kendi başına ideolojik zayıflıklara, ikircimlere yol açıyor.

Ama tüm bunlara karşın, Parti örgütlerimizin hem içe, hem dışa dönük çalışmaları aralıksız sürdü. DİSK yöneticilerinin yargılanmalarını protesto, 1 Mayıs etkinlikleri, anayasa kampanyası en önemli eylemler oldu. Ve bu eylemler dar yada geniş eylem birliği çabaları ile birlikte sürdü. Çok güç koşullarda dar olanaklarla ideolojik çalışmalar da gerçekleştirildi. Yerel örgütlerimiz eğitici, aydınlatıcı türden ondan fazla broşür çıkardılar, kitap çevirdiler. "Atılım" dağıtımını son derece yaratıcı biçimlerde gerçekleştirdiler.

Tutuklu yoldaşlarımız Partimizin moral güç kaynağı oldu. Zindanlarda Partimizin sesini, bayrağını dalgalandırdılar. Merkez Komitesi Plenumumuz bu yoldaşları selamlıyor.

Ülkedeki ağır koşullara karşın Parti militanlarımızın bu özverili, yiğit dirençliliğinin kaynağı nedir? Komünizm idelerine ve Partiye yüksek bağlılıktır. İşte polisin özellikle ideolojik, psikolojik, moral azgın saldırısının nedeni budur. Polisin, Yörüköğlu, "İşçinin Sesi", H. Erdal gibilerinin alçakça saldırıları komünist savaşçının moralini bozmaya yöneliktir. Ama başaramadılar, başaramayacaklar.

(I) Bundan sonraki bölümler konspirasyon nedeniyle özetlenmiştir.

Özellikle bundan böyle hiç başaramayacaklar. Sağda, solda, dün de varolan, bugün de sürecek olan çatlak sesler olacak. Hepsi bu. Şimdi Partimizin en seçkin savaşçıları, ülkede, sınıf savaşının ön sıralarında görevlidirler. Onlar, Parti için düşmanların açtığı tüm gedikleri büyük bir cesaretle kapatmaya çalışıyor ve bu uğurda MK üyemiz Deniz yoldaş gibi, düşmana tek bir bilgi vermemek için ölümü kencede sakatlanmayı göze alıyorlar. Merkez Komitesi üyesi Deniz yoldaşımızın yükselttiği bayrak öylesine yüce ki, hiçbir alçağın boyu bayrağımızı lekelemeye yetmeyecektir.

BATI AVRUPA ÖRGÜTLERİMİZ ÜSTÜNE

Bugün Batı Avrupa'da Partimizin geniş olanakları vardır. Yıllardır çalışan, Avrupa koşullarını iyi bilen kadrolarımız var. Türkiye'den çıkmak zorunda kalmış, deneyli kadrolarımız var. Bugün Batı Avrupa'da hemen her ülkede Parti örgütümüz var.

Diğer yandan, Batı Avrupa'daki çalışmalar özel bir önem kazanmıştır. Milyonlarca Türkiyelinin, işçi ve göçmenin yaşadığı bu ülkelerde Partinin yığinsallaşması zorunlu ve olanaklıdır.

Batı Avrupa'daki çalışmalarımızda şu özellikler gözönüne almak gerekiyor:

1. Yığinsal niteliği ağır basan bir parti çalışması olanaklıdır.
2. Legal çalışma biçimlerini en geniş uygulama olanağı vardır.
3. Diğer ilerici güçlerle tavanda ve tabanda dayanışma ve eylem birliğini ilerletmek için uygun koşullar vardır.
4. Ekileri Türkiye'ye kadar uzanacak olan, yığınlardaki anti-komünist, anti-sovyetik önyargıları kırmak, reel sosyalizmi tanıtmak için olanaklar vardır.
5. Barış savaşımında ulusal ve enternasyonal görevlerimizi yerine getirmek için uygun bir ortam vardır.

Batı Avrupa Parti örgütlerimiz parti çalışmalarını iyileştirebilmek için titiz bir çalışma içine giriyorlar. Eski dar kalıpları kırmaya çalışıyorlar.

YIĞIN BAĞLARIMIZI CANLANDIRMA,

DAYANIŞMA VE EYLEM BİRLİĞİ ÇALIŞMALARI

Partimizin canalcı bir sorunu yığın bağlarının canlandırılmasıdır. Mayıs darbesinden sonraki ilk yıla oranla ülkede yığın bağlarını canlandırma konusunda hissedilir bir gelişme oldu. Fakat henüz çok yetersizdir. Soruna çok yönlü yaklaşmak gerek. Bu, herşeyden önce, politik taktiklerimizin yığınlarla bağlanmada Parti kadrolarımızın elinde bir silah olabilmesidir. Buna elverecek biçimde somut ve gerçeğe uygun olmasıdır. Partimiz şimdi Eylem Programı ile bu amaca yaklaştırmış oluyor. İkinci unsur, canlı etkili bir propaganda çalışmasıdır. Üçüncü unsur, fabrikalar başta olmak üzere yığınların olduğu yerde Parti örgütlerinin varolmasıdır. Onların, yığın bağlarının düzenli sürebilmesi, tutuklanmalarla kesintilerin olmaması için sıkı konspiratif biçimde örgütlenmeleri gerekir. Dördüncü unsur, en zor koşullarda bile

çalışmaların legal, yarı-legal biçimlerin yaratıcılıkta bulmaktır. Beşinci unsur, her adımda diğer güçlerle eylem birliğinin gereğini kavrama ve başarı ile uygulamadır.

Ülkede Parti örgütlerimiz umut verici yaratıcı çalışmalar yapıyorlar. Genç kadrolarımız, seslerini yığınlar duyurmada, onları eyleme çekmede yeni yollar buluyor, zengin deney kazanıyorlar. Anayasa kampanyası yepyeni deneyler kazandırdı. Şimdi, ABD emperyalizminin saldırgan politısına, Türkiye'ye Çevik Kuvvetlerin yerleştirilmesi planlarına, sözde "demokrasiye geçiş" manevrasına, üniversitelerdeki kıyım karşı yığınlar arasında başarılı çalışmalar oluyor. Bu çalışmaların dikkat çeken iki yönü var. Birincisi, anayasa kampanyasındaki eksiklerinden dersler çıkardıkları görülüyor. İkincisi, diğer güçlerle birlikte hareket etmenin zorunluluğunu kavradıkları, bunun yollarını bulmaya başladıkları görülüyor.

Batı Avrupa örgütlerimiz roketlere karşı, yabancı işçilere yönelik anti-demokratik uygulamalara karşı savaşıyorlar ve daha yığinsal çıkışların yollarını arıyorlar.

1982 Plenum kararları ışığında, Partimiz, Türkiye demokrasi güçleri ile dayanışma eylemlerinin daha da yükseltilmesi için çabalarını ve desteğini sistemleştirdi ve yoğunlaştırdı.

Geçtiğimiz dönemde uluslararası planda cuntayı yalıtılmak için Partimizin etkinlikle yer aldığı, tüm ilerici güçlerin dayanışma eylemleri önemli ölçüde gelişti.

1981 yılında başlayan, 1982 kış ve ilkbaharında iyice gelişen DİSK'le dayanışma eylemleri geçtiğimiz dönemde de sürdü. En son DİSK'in 16. kuruluş yılı kutlamaları bu yolda etkin bir çıkış oluşturdu.

Bu yolda gelişen uluslararası dayanışma tutuklu DİSK yöneticilerinden bir bölümünün bırakılmasında etkin oldu. Ancak, DİSK ve yöneticileri üzerindeki tehdit kalkmış değildir. Yöneticiler hakkındaki idam ve diğer ceza istemleri sürüyor. Sendikal hareket üzerinde baskılar yoğunlaşıyor. DİSK'e bağlı iş-kolu sendikaları hakkında genişletilen davalar açılıyor. Türk-İş'li bir çok sendikacı tutukludur, sendika ve alt örgütlerinin yasaklı oluşu sürüyor.

Türkiye Barış Komitesi yöneticilerinin tutuklanmasına karşı "Türkiye Barış Savaşçılarına Özgürlük" belgisi altında yürütülen uluslararası dayanışma giderek bir kampanyaya dönüştü. En başta Dünya Barış Konseyi, uluslararası planda barış ve demokrasi yanlısı güçler, yurtdışındaki Türkiyeli barış savaşçıları, dayanışma hareketi TBK yöneticileri ile dayanışma için çabalarını artırdılar.

Türkiye Barış Komitesi Başkanı M. Dikerdem'in yabancı dillere çevrilen savunması Batı Avrupa'da, tüm dünyada yayıldı. Bu savunma, gerçekten "barışın savunması" olarak dünya ve Türkiye barış savaşımının tarihinde yerini aldı. Tüm TBK yöneticileri, dünya ve Türkiye barış güçlerinin onurlu savaşımını kahramanca savundular. Partimiz onların bu tutumuna, savaşımına büyük bir değer biçiyor.

Cunta, bir yandan TBK davasında yargılananların kararlı tutumu, yurt içinde demokrasi ve barış güçlerinin tepkileri, öte yandan uluslararası planda yükselen etkin dayanışmanın sonucunda TBK davasındaki tüm tutukluları salıvermek zorunda kaldı. Bununla birlikte TBK davası, ceza istemleri ve TBK'nın çalışmaları üzerindeki yasaklama sürüyor.

Partimizin ve ilerici örgütlerin içinde yer aldığı Batı Avrupa'daki dayanışma hareketi, geçtiğimiz dönemde cuntanın yalıtılması ve Türkiye demokrasi güçleri ile dayanışma için tüm uluslararası olanaklardan yararlandı. Birçok uluslararası kongre, konferans, forum ve toplantıda cunta teşhir edildi. Cuntayı protesto eden ve Türkiye demokrasi güçleriyle dayanışmayı öngören kararların alınması sağlandı. Çeşitli uluslararası kuruluşlarla kalıcı etkin ilişkiler kuruldu.

Batı Avrupa'da Türkiye demokrasi güçleriyle dayanışma eylemleri 1982 yaz boyu ve referanduma kadar olan dönemde, "Cuntanın Anayasasına Hayır" kampanyasında somutlandı. Bu kampanya süresince dayanışma hareketi, cuntanın anayasasını, onun anti-demokratik ve diktatörlüğü sözde parlamenter bir kılıf altında kurumlaştırıcı niteliğini açığa çıkarmada etkin oldu.

Bu kampanyada gerek çıkartılan yazılı belgeler, gerekse Batı Avrupa demokratik kamuoyu çevreleri ile kurulan somut ilişkiler olumlu sonuçlar verdi.

TKP, özellikle ilerici kişilerin Paris'de oluşturduğu "Türkiye Demokrasi Güçleriyle Dayanışma Komitesi"nin çalışmalarına büyük değer veriyor. Cuntanın anayasası üzerine, Paris'de yayınlanan "Türkiye ile Dayanışma Bülteni"nin yayınladığı eleştiri metni, bu ilişkilerde yararlı ve aydınlatıcı oldu. Türkçe, İngilizce, Fransızca, Hollandaca ve Yunanca yayımlandı. Paris'deki "Dayanışma Bülteni" aydınlatma metinlerinin yanı sıra, Avrupa Konseyi ve Parlamentosuna yöneltilmiş uyarıları, Danışma Meclisi üyelerine yöneltilmiş protestoları ve Danışma Meclisi başkanlığına yönelik "Göçmen İşçilere Referandumda Oy Hakkı" istemini içeren 20 bin kadar posta kartını, göçmen işçi örgütlerine ve göçmen işçilere dağıttı.

"Cuntanın Anayasasına Hayır" kampanyası 1982 Ekim ayı sonunda Köln'de düzenlenen "Cuntanın Anayasasına Hayır Konferansı" ile noktalandı.

Köln Konferansı 12 Eylül'den bu yana Batı Avrupa'daki Türkiye demokrasi güçleri ile dayanışma eylemleri içinde etkili bir eylem oldu. Önemli, kalıcı sonuçlar yarattı.

Partimiz başından beri Türkiye'deki rejimin niteliği konusundaki farklı görüşlerin cuntaya karşı ortak savaşıma engel olmayacağını belirtmişti. Duisburg ve Frankfurt mitinglerinde bu yolda önemli adımlar atılmıştı. Köln Konferansı bunu daha somut bir çerçevede kanıtladı. Duisburg, Frankfurt ve Dortmund'ta yapılan Türkiyeli ilerici güçlerin ortak eylemlerini Partimiz destekledi ve aktif katıldı. Köln Konferansı aynı zamanda eylem birliği konusunda 1982 Plenum kararlarımızın doğruluğunu kanıtladı. Anayasa savaşımı içinde cuntaya karşı tüm ulusal demokratik güçleri birleştirecek somut bir politika saptanması, bu ortak amaç ve hedefler çevresinde ilkel ve esnek bir politika izlenmesi ve bizim dışımızdaki politik güçlere ayrılmı yaklaşım, eylem birliğinin ortak çalışma süreci içinde adım adım geliştirilmesini sağladı. Bu yaklaşım, kapsamayı hedeflediğimiz tüm politik akımlarla birden, bütün ayrılık noktala-

rının bir "politik yarışma" psikolojisi içinde ortaya döküldüğü bir dizi tartışma toplantılarından daha çok (ki biz bu toplantıları da görüş değiş tokuşu açısından yararlı görüyoruz), en yakın halkalardan başlayarak, somut ortak iş yapma temeli üzerinde eylem birliğini adım adım geliştirmenin ve bunu öteki güçlerin katılımına da açık tutmanın daha sonuç alıcı olduğunu gösterdi. Bu saptama bizim, 1982 MK Plenumunda eylem birliği sürecinin karmaşık bir biçimde gelişeceğini ve değişik somut eylemlerde değişik politik güçlerle biraraya gelinebileceğini, önemli olanın bunları birbirinin karşısına koymadan aynı politik amaçlara yönlendirmek için savaşmamız gerektiği olduğunu söyleyen öngörülerimizi doğruladı. Şimdi önümüzdeki dönemde eylem birliğini yerel planda ve tabanda da geliştirmek için Parti temel örgütlerinin daha da inisiyatifli bir çalışmayı örgütlemesi gerekiyor.

Köln Konferansı dayanışma hareketi açısından da önemli sonuçlar verdi.

TKP, merkezi, legal, yığınsal bir dayanışma hareketinin örgütlenmesi için herkesle işbirliğine hazırdır.

Şimdi Merkez Komitesi bu sorun üzerinde durmalı ve gerekli kararları almalıdır.

Bir yılı aşkın deneyimi değerlendirdiğimizde şu noktaların altını çizmek doğru olacaktır:

• Merkezi yönlendirme ve koordinasyon güçlü olduğu ölçüde dayanışma eylemlerinde Partimizin rolü etkinleşmiştir.

• Dayanışma eyleminde legal, temsili niteliği olan, ülkeden yeni gelen kadrolarla göçmen örgütleri ve yerel Parti örgütlerinin ilişkilerinin iyi uyumlaştırıldığı her yerde daha başarılı sonuçlar alınmıştır. Hatta kimi alanlarda kalıcı yapılar ortaya çıkmıştır. Yada önceden varolan dayanışma hareketleri dayanışma komitelerimizin aktifliği ile beslenerek güçlenmiştir. Bunların yeterince başarılamadığı alanlarda ise ulaşabileceğimiz hedeflerin gerisinde kalmıştır.

• Eylem birliğinin geliştiği her yerde dayanışma hareketi de daha güçlü olmuştur.

• Tüm eksik ve zorluklara karşın bir yıla yaklaşan çalışmalarımız Batı Avrupa Parti örgütlerimizin geçmiş deney ve ilişki birikimi ile beraber, Batı Avrupa çapında bir dayanışma hareketinin güçlendirilmesi için yeterli uluslararası desteğin koşullarını yaratmıştır.

Şimdi Partimizin Batı Avrupa'da uluslararası plandaki çalışmalarının başlıca yönlerinden birini oluşturan dayanışma hareketine olan katkımızı daha bir üst düzeye yükseltmeliyiz.

İDEOLOJİK ÇALIŞMALAR ÜSTÜNE

Yoldaşlar,

İdeolojik çalışmalarımızı güçlendirmek ve günümüzün istemlerine yanıt verecek bir düzeye yükseltmek görevi, hemen hemen tüm ağırlığı ile bugün de -tıpkı dün olduğu gibi- gündemimizde duruyor. Politik Büronun bu alandaki kolektif çalışmasını iyileştirmek yapılacak ilk iş olacaktır.

Geçtiğimiz dönemde bu alanda kimi adımlar attık:

"Atılım"da, geçmişe göre daha ilgi çekici içerikte, yol gösterici yazıların sayısında artış oldu. Radyoların yayını, üç aylık planların, haftalık ve günlük düzenlemelerin ışığında yürütülmeye başlandığından bu yana, daha da canlandı. Yazıların çeşitliliği arttı. "Yeni Çağ"ın basın tarihi artık düzene girdi. Birkaç küçük broşür yayınlandı.

Bu arada asıl önemli gelişme, ülkede 12 Eylül devirmesi sonrasında önemli ajitasyon-propaganda çalışmalarının başlamasıdır. Broşürlerin yanı sıra, "Atılım"ın yazılarından yapılan derlemeler aylık olarak illegal basılmaya başlandı. Öte yandan gençlik örgütü "İleri" adında illegal periyodik merkezi organa kavuştu.

Elbette yayınlarımızın her yönü ile iyileştirilmesi gerekiyor. Bugün, özellikle, "İşçinin Sesi" grubunun ve H. Erdal'ın Partiye yönelik saldırısının arttığı koşullarda, ideolojik çalışmanın düzeyini yükseltmek daha da önem kazanıyor.

Öte yandan, başta Politik Büro üyeleri olmak üzere tüm Merkez Komitesi üyelerinin günlük çalışmalara boğulmadan, ideolojik-politik sorunlara gerekli zaman ayıramamaları önemli bir sorundur. Parti yöneticileri günlük pratik işlere boğulmamalı, kendilerini eğitmek için aralıksız çalışmalıdırlar.

H. ERDAL'IN KAÇISI

MK üyeleri H. Erdal'ın hiyaneti üstünde ayrıntılı olarak duracaklardır. O nedenle "Rapor" kısa bir bilgi vermekle yetinecektir.

Biliyorsunuz, 1981 Plenum'unda H. Erdal, Politik Büro'daki eski görevinden alındı. Ve kendisine yeni görev verildi. O dönemde Partinin onun hakkındaki bilgileri bu denli derin değildi. Ama görevini kötüye kullandığı, en gizli çalışma dalında çok ciddi konspiratif yanlışların yapıldığı görülüyordu. Kişisel sempatisine dayanarak kadro seçtiği yolunda ciddi kuşkular vardı. 1981 Plenumu, geçmişten yalnızca tek bir kişiyi sorumlu tutmadı. Kolektif özeleştiriyi yaptı.

1981 Plenumunda Partimiz, önüne Partimize gelen darbenin, gizli bilgilerin ortaya çıkmasının nedenlerini araştırma görevi koymuştu. Bu amaçla gizli bir çalışma sürdürüldü. Bir araştırma komisyonu, polis sızması konusunda açık belirtilerin olduğu H. Erdal'ın eski sorumluluk alanını ele aldı. Onun geçmiş çalışması ile ilgili kuşkulu noktalar ortaya çıktı. Çalışma derinleş-

tirildi. İki Batı Avrupa ülkesinde Partimizle ilgili belge ve dokümanlar, araç-gereçler gizlediği anlaşıldı. Bu arada H. Erdal'ın karar dışı olarak gizli çalışmalarına kattığı Sarıca'nın bir polis ajanı olduğu anlaşıldı.

Bunun üzerine kendisi ile açık görüşme yapmaya karar verildi. Görüşmede sorulan sorulara açık yanıtlar vermedi. Kanıtları görmezden geldi. Bilindiği gibi, daha sonra da kaçtı.

O, şimdi "İşçinin Sesi" grubuna katıldığını açıklamış ve üstüste yayınladığı broşürlerle, tıpkı bir zamanların Aclan Sayılğan'ları, Yusuf Yıldırım'ları gibi, "ifşaat"larda bulunmaya başlamıştır. Bunların bayağı karalama ve yalanlardan ibaret olduğu açıktır.

Plenumumuz işçi sınıfımıza, halkımıza, kamuoyuna onun içyüzünü açıklamalıdır.

PARTİ İÇİ YAŞAM VE BAZI SORUNLAR

Partimizin var olan gücünü iyi kullanmak ve potansiyellerini harekete geçirebilmekte Parti içi yaşamın sağlıklı olması belirleyicidir.

En başta demokratik santralizm ilkesinin doğru anlaşılması ve kimsenin farklı bir anlam, yorum katmayacağı çelik prensiplerden biri haline getirilmesi geliyor.

Açıktır ki, bizim koşullarımızda santralizm ağır basar. Santralizm partinin örgüt birliği ve irade birliği demektir. Santralizm yoksa, zayıf, örgüt birliği de yoktur yada zayıftır.

Demokrasiden neyi anlamak gerekir? Demokrasiyi yalnızca seçim ilkesine indirgemek, onun özünü boşaltmak olur. Demokrasi, parti üyelerinin, parti politikasının oluşmasında ve parti sorunlarının çözümünde aktivitesi anlamına gelir. Bunun gerçekleşme biçimleri eleştiri, ezeleştiri, tartışma, üyelerin parti politikasının oluşturulmasına katılmasıdır.

Demokratik santralizmi yetkinleştirdiğimiz oranda parti disiplini sağlamlaşacaktır. Bu ilke, ancak kolektif yönetimi gerçekleştirmede göstereceğimiz başarı ile tamamlanır.

Her düzeyde çalışmaların ve kadroların sıkı denetimi, her zaman olduğu gibi önümüzde duran ivedi görevdir.

Gizliliğin korunması her şeyin başında gelen şaşmaz bir prensip olmalıdır. Her karar ancak yeterli araştırma ve hazırlıktan sonra alınmalıdır. Artık kağıt üzerinde kalan tek bir karara bile yer yoktur.

Şimdi bunu gerçekleştirmeye çalışıyoruz, çalışacağız.

H. Erdal'ın Partiden Atılmasıyla İlgili KARAR

H.Erdal Üstüne karar

TKP MK Plenumu, H.Erdal'ın partiye girişinden bu yana tüm politik yaşamını inceledi ve oybirliğiyle, H.Erdal'ın parti düşmanı bir provokatör olduğunu saptadı. Politik Büro'nun H.Erdal Üstüne aldığı 22 Kasım 1982 tarihli kararı onayladı ve onu parti üyeliğinden çıkardı.

Bilindiği gibi, 1981 Mayıs'ında TKP'ye karşı yığınsal tutuklamalar başladı. Parti örgütlerimiz ağır kayıplar verdi. TKP MK tutuklamaların böylesine genişlemesinin nedenlerini 1981 Plenumunda tartıştı. Başta konspirasyon kurallarının çiğnendiği, temelinde yönetim ve denetim bozukluklarının yattığı saptandı. Parti yönetimi bunların sorumluluğunu kollektif olarak yükledi.

H.Erdal tutuklamalara karşı partinin korunmasından görevi gereği kişisel olarak da sorumluydu. Kadroları koruma, konspirasyonu güçlendirme yönünde alınan kararları uygulama yolunda da hiçbir ciddi adım atmadığı ortaya çıktı. Bu sorumsuz davranışlarının uyandırdığı kuskular nedeniyle, genel bir ilk önlem olarak 1981 MK Plenumunda H.Erdal oybirliğiyle yaptığı işten alındı ve başka göreve verildi.

1981 MK Plenumu parti yönetimini güçlendirme yönünde ilk adımı attı. Yardımcı Genel Sekreter seçti ve Politik Büro'ya tutuklamaların nedenlerini araştırma görevi verdi. Açılan parti araştırması şu sonuçları ortaya koydu.

H.Erdal görevini ve kendine duyulan güveni kariyerist amaçlarla komplocu bir yolda kötüye kullanmıştır. Öte yandan görev alanı dışında da normları çiğneyerek birçok parti örgütü hakkında özel bilgi edinmeye çalıştığı saptandı. Çoğu yığın örgütlerinde deşifre olmuş, bu alanda yeterince sınanmamış, kimisi kuskulu kişilerle çalıştığı, bunlardan birisinin H.Sarıca'nın MK'ya sızan bir polis olduğu anlaşılmıştır. Üstelik, bu kişiden, en gizli alanlarda çalıştırılmak üzere partiden gizli kadrolar aldığı saptanmıştır. Öte yandan H.Erdal kimi MK üyelerinin kimi kadro ve parti örgütlerinin aralarında yatay ilişkiler kurulması için çalıştı. O böylece, partide fraksiyon oluşturma yoluyla polise saldırı olanağı açıyordu. Tutuklamaların birbiriyle ilgili olmayan örgütlere bir çırpıda sıçramasının nedenlerinden birisi de budur.

H.Erdal'ın görevi değiştikten sonra her türlü parti belge, araç, gereç ve parasal varlıklarını Politik Büro'ya teslim etmesi gerekiyordu. O herşeyi teslim ettiğini söylemekle birlikte araştırma sonucunda H.Erdal'ın partiyi aldattığı anlaşıldı. O kendine bağlı kimi yoldaşları, parti mallarını, araç gereçleri, belgeleri, partiden gizlemiş, geçici de olsa kritik bir dönemde partinin özel bir alanda çalışmasını sabote etmiş, kadroların korunmasını zorlaştırmıştı. Plenumda, gizlediği belge, araç ve gereçlerin niteliği özel olarak açıklandı.

Parti araştırması, H.Erdal'ın bir Batı Avrupa ülkesinde parti merkezinden kaçırıldığı önemli miktarda gizli belge, araç, gereç ve malları depoladığını ortaya çıkardı.

Bunun üstüne açılan parti soruşturmasında H.Erdal'dan yanıt istendi. O, bir kez daha partiyi aldatmayı denedi. Ele geçen malzemeleri söz konusu yerde unuttuğunu, başka hiçbir yerde bir şey gizlemediğini açıkladı.

Bu olaydan hemen sonra gene başka bir Batı Avrupa ülkesinde gizlenmiş aynı türden malzeme ele geçirildi.

Suçlusu yakalanmış durumuna düşen H.Erdal verilen parti görevini bırakıp bir kapitalist ülkeye sındı. Onun kaçışı, partiye karşı çok daha ağır suçlar işlediğinin ve bunların ortaya çıkmasından korktuğunun kesin kanıtıdır. Böylece parti araştırması ve soruşturması H.Erdal'ın parti düşmanı bir provokatör olduğunu yadsınmaz biçimde ortaya çıkardı.

Batı Avrupa'da bulunan eski tanıdığı parti üyelerini aldatma çabaları iflas etti. H.Erdal Londra'daki, kendisi gibi partiden kovulan Yörükoğlu grubuna katıldı. Bu grubun yayınları arasında üstüste çıkan iki broşürü H.Erdal'ın parti düşmanı provokatör kimliğini kamuoyunun gözleri önüne seriyor. Bu broşürler yalnız TKP'ye değil, tüm ilerici güçlerin birliğine karşı bir saldırdır.

"Belgeler" başlıklı broşür, sözde onun parti yönetimiyle görüş ayrılıklarını belgelemek amacı taşıyor. Oysa Politik Büro ve Merkez Komitesi toplantılarında sürekli olarak alınan kararlara oy veren H.Erdal, üstelik parti yönetimiyle görüş ayrılığı olmadığını Atılım'da çıkan üç imzalı yazıda kamuoyuna açıklamıştır. Gerçekte bu broşür hem onun ikiyüzlülüğünü gösteriyor, hem de polise, savcıya, gerici basına "belge" veriyor. Üstüne kendisinin "gizlidir" notunu yazdığı "belge"yi yayınlamasıyla tutuklu ve bundan böyle tutuklanacak yoldaşları amaçlı olarak gerçek dışı suçlamalarla karşı karşıya bırakıyor. Bu "belge"yle polis, anti-komünist propagandaya sahte gerekçeler üretiyor.

Anti-komünizm odakları öteden beri komünist partilerine karşı yürüttükleri yıkıcı propaganda ile proleter enternasyonalizmi ve demokratik santralizm ilkelerine saldırıyorlar. Bu odaklar komünist partilerinin ulusal niteliği olmadığını, bağımsız davranmadıklarını, SBKP'nin sürekli bu partilerin iç işlerine karıştığını, işine gelmeyenleri likide edip yerine başkasını kurdurduğunu, vb. yalanları yayıyorlar. Partilerin iç işleyişleri üstüne de tepeden inme buyruklarla yönetildiklerini, göstermelik kongrelerin yapıldığını, kararların tartışılmadan dayatıldığını vb. iddia ediyorlar. İşte "TKP'mizi yükseltelim" başlıklı, baştan aşağı yalanla, iftirayla örülmüş ikinci broşür, onun "likidasyon zinciri" tezi, emperyalizmin bu "klasik" anti-sovyetik, anti-komünist anlayışını yansıtıyor. Provokatif, ihtarıcı yalanlarla, komik uydurmacaların rasgele sıralandığı metinde H.Erdal, tüm partiye, partinin tarihine, bugüne, yarına kara çalmaya yelteniyor. Parkında olmadan kendi fraksiyonculuğunu açığa vuran H.Erdal, partide gruplar olduğu yolunda bayatlamış savları yineliyor. TKP'de gruplar yoktur, olamaz. Grupçuluğa yeltenenler partide kalmaz. Yörükoğlu gibi H.Erdal bu gerçeği şimdi kendi deneyimli öğrendi. Onun TKP'yi sözde bir grubun ele geçirdiği yolundaki iddiasına ve parti örgütlerini birbirine karşı koyma çabalarına en iyi yanıt Genel Sekreterin yönetiminde Merkez Komitesi'nin Politik Büro çevresinde gerçekleştirdiği Leninci birliğidir.

Temel sorun, TKP'nin böylesi bir provokatörü sıralarına sızdırmamak için bundan böyle alacağı önlemler, bu deneyden çıkarılacak derslerdir. En önemlisi, parti yönetiminin her alanda politik yönlendiriciliğini güçlendirmek, partide denetim dışı kimseyi bırakmamak, titiz bir kadro politikası uygulayarak, kollektif yönetimi ve çelik disiplini sağlamaktır.

TKP, herşeye karşın yaşıyor, savaşıyor. Bu şanlı parti, provokatörlerin iftiralarıyla kirletilemez. O, sayısız yoldaşımızın komünist inancı, partiye bağlılığı, direngenlik ve yiğitliğiyle yükseliyor, yükselecektir.

7.4.1983

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

TÜSTAV